

ner: endda nok saa meget! Og saa spørger jeg: er der nogen Udsigt til, at Kjøbenhavn i nogen overskuelig Fremtid vil faa en Skoledirektør, som er saa dygtig i Syning og Strikning, at han kan lægge en ordentlig Undervisningsplan i disse Fag? Næppe! Var det da ikke rimeligt, om dette Fag fik sin Inspektør — selvfølgelig maatte det være en Inspektrice — før noget andet? Men den Dag i Dag er der endnu ikke Tegn til, at man her faar en Haandarbejdsinspektrice. Havde der været Kvinder i Skolekommissionen, var det sikkert for længst sket.

Hr. *Ploug* vil hertil maaske bemærke: „Hvor i Verdenshistorien — udenfor Amazonernes Lejr — existerer der saadanne Væsener som Haandarbejdsinspektricer?“ Det gjør der f. Ex. i Stockholm. Og hvad der vil synes ham endnu mere utroligt: Skolevæsenet trives ganske ualmindelig godt ved det. Fra Tromsø og fra Neapel kommer man rejsende for at se, belæres og siden i de fjærne Hjem indføre det samme, som Stockholms udmærket dygtige Haandarbejdsinspektrice har sat i Gang.

Her hjemme have jo Stadens vise Fædre hele Ledelsen af Skolevæsenet i Hænde. Deres Vilje er vist god nok, men ingen kan forlange, at de skulle prøve paa at sætte sig ind i Sager, som udelukkende høre ind under Kvindernes Omraade. De kunde maaske besørge det hele, hvis den offentlige Almueskole kun var en Drengeskole; men de kunne det ikke nu, da den tillige er en Pigeskole. Lad det være givet, at *Stadens Fædre* forstaa sig paa Drengeskolen, — hvor det gjælder Pigernes Tarv, der maa *Stadens Mødre* tages paa Raad med. Er det ikke indlysende?

Ingenlunde skulle de, Kvinderne, gjøre alt alene. Nej, lad Mand og Kvinde hjælpes ad med Raad og Daad, saa gaar det bedst. Der er jo forskellige Anskuelser om Forholdet mellem Mand og Kvinde. Der er den, som støtter sig til Skaberens Ord: Det er ikke godt, at Manden er alene, jeg vil gjøre ham en Medhjælp til at være hos ham. Til den have aabenbart de Mænd støttet sig, som have forebragt de nu ihjelslagne Lovforslag. En anden Anskuelse er den, at Mænd og Kvinder skulle staa overfor hinanden som to fjendtlige Hære, der hver for sig søge at tilrane sig saa mange Rettigheder som muligt. Det vil forbavse og bedrøve mange danske Kvinder, at denne sidste Anskuelse, det er den, som Digteren Carl Ploug bekjender sig til.

Den 13de Januar 1888.

Acton.